

meget forkræffelig, og der har ogsaa været en Tid, da det ganske vist har været farligt og fordærveligt; men det er jo vitterligt for Alle, som have haft med disse Forhold at gøre, at der efterhaanden dannede sig en Praxis, et System af Bevillingsregler, der overalt forudfattes som udfyldende de Regler, der opstilledes i Lovene. Netop fordi man havde et saadant System af Bevillingsregler bag ved og ved Siden af Lovene, netop derfor affattede man heller ikke altid Lovene — eller som de dengang hed: Forordningerne — saaledes, som man vilde have gjort, dersom man ikke havde vidst, at der var en saadan Praxis ved Siden af og bag ved Forordningerne. Den Forandring, der skete ved Grundloven, — det ærede Medlem, som har bragt det hele Spørgsmaal paa Bane (Estrup), veed det jo meget godt, men efter Sagens almindelige Karakter anser jeg det for rigtig at fremhæve det, — bestod nu ikke i, paa een Gang at lade hele den tidligere Bevillingspraxis forvinde. Dette vilde have været aldeles umuligt, mine Herrer, thi den gamle Lovgivning sluttede sig, som sagt, til og forudsatte en saadan gennemgribende Bevillingspraxis, og havde man paa een Gang laaet en Streg over denne, saa vilde man paa mangfoldige Punkter have befundet sig i de største Vanffeligheder, og det hele vilde være gaaet istaa. Den Regel, som man dengang opstillede, var derimod en saadan, hvorved man haabede efterhaanden, saavidt det lod sig gøre, at komme bort fra den overdrevne Benyttelse af Bevillingsmyndigheden. Man opstillede nemlig den Regel, at enhver ny Lov, som vedtoges af Kongen og Rigsdagen, — altsaa paa den grundlovmæssige, paa den nye konstitutionelle Maade, — burde være opmærksom paa det Spørgsmaal, om der ad Bevillingsveien skulde kunne gjøres Undtagelser fra dens Regler. Dersom nemlig en saadan Bemyndigelse ikke udtrykkelig blev givet ved selve de nye Lovregler, saa skulde der ikke længere paa den gamle Vis kunne gjøres nogen Undtagelse fra dem. Derved maatte man, efterhaanden som de forskjellige Grene af Retsforholdene bleve undergivne ny Lovgivnings Behandling, blive tvungen til at

se hele den ældre Bevillingspraxis under Die og at undersøge, om man kunde slaå en Streg over den, eller om man var nødsaget til mere eller mindre at bibeholde den. For mange Grenes Vedkommende er man nødt til at beholde den; paa andre og det ikke saa Omraader er man derimod lykkelig bleven af med den. — Dette er Forholdet, og en saadan Bestemmelse, som den i Forordningen af 21de Mai 1845 § 28, maa derfor forstås i Forbindelse med hele det overleverede System, hvormod de nye Regler, som nu gives, forsaavidt de stille sig den Opgave at være udtømmende, forbyde Anvendelsen af det ældre System. Men det var nu netop, fordi den Bestemmelse, der forelaa i Regjeringsforslagets oprindelige § 23, efter min Mening ikke fremstillede sig saa udtømmende, men udtrykkelig henviste til den hele overleverede Tilstand, at jeg har antaget, at der ikke behøvedes nogen udtrykkelig Tilføielse om, at der kunde ske Forandringer i de efter den nævnte Paragraph trufne Dispositioner ad Bevillingsveien. Efter Alt, hvad der er blevet forhandlet, maa imidlertid ogsaa jeg nu anse det for ønskeligt, at der kommer fuldstændig Klarhed tilstede i saa Henseende, ikke blot for mig, men ogsaa for alle Andre, og jeg maa derfor ønske, at det under Nr. 7 foreslaaede Tillæg vedtages. — For mig er der ikke nogen Opfordring til nu særligt at opvrisse min Grindring med Hensyn til den praktiske Anvendelse hidtil af den Bestemmelse i Slutningen af Forordningen af 21de Mai 1845 § 28, hvori det hedder: „Særligt vil der ved Afgjørelsen af, hvorvidt Konfirmation maa meddeles paa Dispositioner af fornævnte Slags, være at tage Hensyn til, om Forældrene have betaget vedkommende Børn noget af deres lovbestemte Arvelod.“ Men jeg tager dog ikke i Betænkning at sige, at det forekommer mig, at det ærede Medlem for 9de Kreds (Estrup) aabenbart havde Ret overfor det ærede 6te Medlem for Kjøbenhavn (Nellemann). Jeg skal nemlig ikke negte, at det er min Opfattelse, at, hvad den nævnte Bestemmelse gaar ud paa, det er, at der skal tages Hensyn til, om den Arvelod, der tilkommer det Barn, hvis Lod skal bindes, til-